

Завдяки впливу цифрової дистрибуції формується громадська думка, виникають спільноти захисту окремих природних екосистем та біосфери у глобальному розумінні. Зокрема, за рахунок цифрової дистрибуції змінюється уявлення суспільства про наслідки господарської діяльності для світового океану та його ресурсів, що сприяє досягненню відповідної цілі сталого розвитку [3].

Вплив цифрової дистрибуції на досягнення цілей сталого розвитку повинен проявлятися у зміні світогляду населення найменш розвинених країн світу. Цей вплив повинен відбуватися у різних напрямках. Перш за все, необхідно вирішити проблему зростання освітнього рівня розвитку населення країн, що розвиваються. Зв'язок між зростанням чисельності населення та рівнем освіти прямий. Вищому рівню освіти відповідає нижчий коефіцієнт народжуваності. Отже, освіта допоможе населенню країн, що розвиваються змінити пріоритети свого життя та більш розважливо ставитися до процесу створення сім'ї та продовження роду.

Наступна ціль сталого розвитку пов'язана з розбудовою відкритого та мирного суспільства, заснованого на пануванні сильних інститутів та широкому доступі населення до усіх гілок влади. Доступність влади є ознакою демократії. Тому не дивно, що розвиток цифрової дистрибуції буде мати самий позитивний наслідок на досягнення цієї цілі сталого розвитку. Створення цифрового контенту та його розповсюдження не має кордонів та має демократичне спрямування.

Таким чином, перетворення концепції сталого розвитку в головну парадигму глобальної безпеки мало вплив на трансформацію системи дистрибуції та сприяло розвитку цифрової дистрибуції. У свою чергу, розвиток та трансформація системи дистрибуції певним чином впливають на досягнення цілей сталого розвитку. Цифрова дистрибуція в цих умовах набула міцного фундаменту для свого розвитку. Пропозиція цифрового контенту передбачає вирішення цілей сталого розвитку та задоволення користувачів в інтелектуальному продукті, що формує новий світогляд, заснований на принципах розумного споживання, певних обмежень, пошуку шляху гармонізації взаємостосунків між суспільством та навколишнім природним середовищем.

1. Meadows D., Dennis H., Meadows L., Randers J., Behrens W. The Limits to Growth. New York: Potomac, 1972.

2. Yatsenko O., Zavadska Yu., Khrystenko O., Musiiets T., Aksyonova O. Innovative transformations of the agricultural complex in the context of global challenges of sustainable development. Financial and credit activity problems of theory and practice. 2021. Т. 5 (40). Рр. 216-224.

3. Дубель М. Циркулярна економіка як механізм досягнення цілей сталого розвитку в умовах глобалізації та діджиталізації світової економіки. Економіка та суспільство. 2022. № 39. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1354>.

4. Дубель М. В. Трансформація бізнес-процесу дистрибуції під впливом глобальної діджиталізації: дис. ... д-ра філософії за спеціальністю 292 «Міжнародні економічні відносини». Вінниця : ДНУ ім. В. Стуса, 2022. 250 с.

УДК 347.963

DOI: 10.31733/17-03-2023-676-678

Марина Логінова

викладач кафедри

цивільного права та процесу

М. Волик

курсант ННІ права та підготовки фахівців

для підрозділів національної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ЗАВДАННЯ І ФОРМИ УЧАСТІ ПРОКУРОРА В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Насамперед необхідно зазначити про те, що для забезпечення прав і свобод громадян і держави саме такий суб'єкт як прокурор потрібен у цивільному судочинстві. Даний суб'єкт виступає так званим наглядачем, котрий стежить за вірністю цивільного процесу, за

дотриманням прав кожного. Проте, необхідно констатувати той факт, що в умовах сьогодення відбувається посилення відповідальності прокурора за порушення процесуальних норм у цивільному процесі.

З-поміж іншого, прокурор представляє державу в аспекті захисту її інтересів у таких випадках: порушення або загрози порушення інтересів держави, якщо ці інтереси не захищаються або неналежним чином реалізуються органом державної влади, органом місцевого самоврядування чи іншою особою, суб'єкта владних повноважень, до компетенції якого належать відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу [1, с.20].

В юридичній літературі в сфері цивільного права представництво прокурором інтересів громадянина чи держави в суді розглядається по-різному: деякі юристи взагалі вважають, що позиція даного суб'єкта в цивільному процесі нічим не відрізняється від процесуальної позиції сторони чи третьої особи, а також позиції прокурора в суді інші стверджують, що представництво інтересів держави чи громадянина прокуратурою в суді є одним із видів судового консульства.

Доцільно також зазначити, що даний суб'єкт не може виступати стороною, третьою особою, оскільки він захищає не свої права та інтереси, а права та інтереси іншої особи, у розгляді та вирішенні яких він не має особистого інтересу у справі, а представляє державний інтерес, оскільки саме держава відповідно в основному законі наділила прокуратуру такою функцією, як представництво інтересів громадянина чи держави в суді.

Виділяючи визначені в процесуальній науці та законодавстві форми участі прокурора в суді, не слід виділяти таку з них, як участь у розгляді справ судами. Адже такі процесуальні дії або є продовженням звернення прокурора до суду із заявою (перша форма), або безпосередньо складають зміст реалізації ним другої форми — вступу прокурора у справу.

Що стосується інших форм, то вони являють собою саме перелік процесуальних дій, які мають характерні ознаки процесуальних стадій (або самі стадії), що входять до однієї з двох процесуальних форм прокурорського представництва - 1) звернення з позовом до суду; 2) вступ з власної ініціативи у справу, порушену за позовом інших осіб.

У цій сфері є певні труднощі. Так, наприклад, при аналізі особливостей участі прокурора у формі звернення до суду з позовом у малозначних справах залишається невирішеним питання щодо надання йому права порушувати клопотання про необхідність проведення судового засідання.

Щодо участі прокурора у розгляді малозначних справ у суді першої інстанції у формі його вступу у справу, порушену за позовом інших осіб, то здійснення в цій формі представницької функції для посадових осіб прокуратури здається обмеженим.

Отже, здійснення прокуратурою функції представництва інтересів держави в суді першої інстанції у малозначних справах у формі вступу прокурора у справу, порушену іншими особами, є формальним. Іншими словами, встановлені основним цивільним законом нашої держави процесуальні обмеження щодо участі прокурора у справі, а також особливості розгляду малозначних справ практично нівелювали можливість участі прокурора в цивільному процесі у формі вступу до суду при розгляді справи в суді першої інстанції [2, с. 90].

Отже, єдиною ефективною формою представництва прокурором інтересів держави в апеляційному провадженні є його порушення, а саме звернення до суду апеляційної інстанції з апеляційною скаргою.

Що стосується приєднання до апеляційного провадження, ініційованого іншими особами, то, як і в суді першої інстанції, реалізація покладеної на нього конституційної функції видається проблематичною, зважаючи на те, що у малозначних справах в суді апеляційної інстанції, судовому засіданні не виконується.

Отже, виконання прокурором функції представництва інтересів держави в цивільному процесі відбувається не тільки при розгляді справ у суді першої або апеляційної інстанції, а й при перегляді судових рішень в порядку.

Однак на цій стадії процесу участь посадових осіб прокуратури в суді у малозначних справах є винятком. Це зумовлено специфікою цивільного процесуального законодавства, яке, за окремими винятками, не передбачає порядку касаційного оскарження судових рішень учасниками справи, в тому числі прокурором, у малозначних справах.

Виходячи з викладеного, слід зазначити, що прокурор у цивільному процесі є самостійним суб'єктом цивільних процесуальних правовідносин, котрий виконує функцію представництва в суді з метою захисту прав, свобод та інтересів інших осіб.

1. Гузе К. А. Представництво прокурором інтересів громадянина або держави в суді: монографія / К. А. Гузе. - Харків : Право, 2016. 200 с.

2. Прокурор у цивільному процесі. Гнатів О., Троян В. Актуальні проблеми правознавства. № 2. 2020. С. 89-93.

УДК 347.9

DOI: 10.31733/17-03-2023-678-680

Катерина МІТУСОВА

викладач кафедри

цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ ОСІБ, ПОСТРАЖДАЛИХ ВІД ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ

Національна безпека у державі складається з зовнішніх чинників, а саме захищеність незалежності, суверенітету та територіальна цілісність, а також з внутрішніх чинників, що має свій вираз у захищеності прав та інтересів громадян та іноземців, що перебувають на території цієї держави. Забезпечення належного захисту прав, свобод та інтересів громадян є важливою складовою для розбудови та розвитку громадянського суспільства, закріплення впевненості у захисті та гарантії свободи людей, мотивування до розвитку та становлення держави у світовій платформі як правової.

Україною з початку незалежності взято курс на закріплення основ демократії, будування та розвитку правової держави, виховання на правовому рівні громадянського суспільства.

Так, стаття 3 Конституції України закріплює, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. [1]

Серед закріплених у Розділі II Конституцією України прав, свобод та обов'язків людини і громадянина, статтею 55 визначено, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом. [1]

Положення щодо доступу до правосуддя, зокрема, закріплені у статті 2 Закону України «Про судоустрій та статус суддів», відповідно до якої суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує кожному право на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.[2]

Отже, для звернення до суду за захистом порушених прав особа повинна сплатити судовий збір, що згідно статті 1 Закону України «Про судовий збір» справляється на всій території України за подання заяв, скарг до суду, за видачу судами документів, а також у разі ухвалення окремих судових рішень. Зазначений Закон врегульовує питання щодо розміру, порядку сплати та визначає коло об'єктів справляння судового збору. Окрім цього, Законом України «Про судовий збір» передбачені пільги щодо сплати судового збору, зокрема, статтею 5 вказаного закону зазначений вичерпний перелік осіб, які звільнені від сплати судового збору під час розгляду справи в усіх судових інстанціях у кількості 25 суб'єктів (станом на 22.02.2023 рік). [3]

Під час дослідження окремих елементів забезпечення прав громадян на доступ до правосуддя, слід брати до уваги економічний аспект такого доступу, що включає себе не тільки встановлення відповідного розміру судового збору, що має відповідати принципу розумності, але й питання щодо відстрочки, розстрочки, а також звільнення (часткового чи повного) від сплати судового збору.

Слід взяти до уваги важливість сплати судового збору учасниками судового процесу, зокрема, заявниками та позивачами, адже саме такий внеском громадяни роблять обов'язкової платіж поповнюючи бюджет держави. Однак варто не розглядати таку плату як спосіб поповнення державного бюджету, ставлячи фінансові інтереси держави над захистом прав та інтересів громадян, тому саме законодавство, що регулює підстави та порядок сплати судового збору повинно встановлювати відповідний баланс у даному питанні для